

м и апсида, от средновековна малка черква, вероятно от комплекса на Малка Света гора Сливенска. По предание в миналото тук Сливенци са идвали на Св. 40 Мъченици (22 март тогава) и са извършвали обредни действия.

Естествено може да продължи прилагането на примери за битуването на Монастиря в преданията, но и посочените са достатъчни да илюстрират динамиката на това битуване.

Необходимо е да се подчертае, че всички манастири са разрушени от турците, според съхраненото знание в преданията.

И тук се стига до другата семантика, чрез която битува топосът Монастиря - хайдутите и хайдушката фолклорна история. Тя се проявява най-силно в повсеместно разпространеното предание за разсипването на манастирите, защото са подслонявали хайдути. (Демирев 2004: 385; Демирев 2006а: 27) Същата съотносимост, но в друг ред, е налице в предание за Хайдут Върбан. С такова наименование има местност край Котел, където е имало голям манастир и където са се съхранявали много ценни книги. Преди да го разсипят турците, игуменът на манастира скрива богатството му в пещера, а той става хайдутин и водач на хайдушка дружина. (Демирев 2003: 62)

Манастирското съкровище е следващата съставна от семантичния ред, утвърждаваща сакралната жизненост на топоса Монастиря. За почти всички изчезнали манастири съществува знание за скритото им съкровище заради опасност от разсипването им. (Демирев 2006а: 25-34) То се състои от книги, църковна утвар, икони и камбана. Скрива го игуменът, (монахът, попът) запечатано в купела за кръщаване или в камбаната, в повечето случаи в пещера, зазидана впоследствие, под прага на портата на манастира, в дълбок кладенец. За всеки от манастирите се знае какво е съкровището - книги, църковна утвар, икони, камбана, купел-специфичен тип ценности. Такова е съкровището на